

UJ FOLYAM. V. KÖTET

25. SZÁM.

BUDAPEST, 1888. JUNIUS 17.

*Szerkesztőség és kiadóhivatal: IV. ker., Kecskeméti-utca 6. szám (Pallas irodalmi és nyomdai részvénytársaság).
Előfizetési árak: egész évre (két kötet) 8 forint; félévre (egy kötet) 4 forint; negyedévre 2 forint. Egyes szám ára 16 krajczár.*

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS

AZ "ÜSTÖKÖS" 1888. ÉVI MÁSODIK KÖTETÉRE

Kifogy utoljára minden szusz... ezt cselekszi a «A szusz» is, a melylyel ez első félévben igyekezett az «Üstökös» az ő kedves olvasóit mulattatni.

De csak nagyobb lélegzetet veszünk utána s már a juliusi első számban ugyancsak a szerkesztő tollából újabb regényt kezdünk meg, a melynek a címe:

❖ SÍRYA-VIGADÓK ❖

a természete mulattató, a virtusa pedig szatirikus.

Szeretjük hinni, hogy ez még nagyobb mértékben meg fogja nyerni az olvasó közönség tetszését, mint most véget érő regényünk, a mely pedig — kérdéssel legyen mondva — ugyancsak tetszett mindenfelé.

Többi részében az «Üstökös» igyekezni fog mindig az a várva-várt, vidám házi barát lenni, a mely volt idáig: szövegben, rajzban, nálunk párját nem lelő.

➡ **ELŐFIZETÉSI ÁRAK: Jul.—deczemb. 4 frt, jul.—szept. 2 frt.** ➡

Az előfizetések „AZ ÜSTÖKÖS-NEK BUDAPESTEN” czimzendők.

Tisztelettel kérjük a t. előfizetőket, hogy előfizetéseiket idejekorán megújítani sziveskedjenek, ne-hogy a lap szétküldésében zavar keletkezzeék.

Tisztelettel

AZ "ÜSTÖKÖS" KIADÓHIVATALA.

— Csalomár György, tudja nemzeti uram, az egy aféle jókedvű czimbora, a ki Pesten mindenütt ott van, abból áll az egész mestersége, bolondokat csinál, a kit lehet kifiguráz, aztán nem is úgy híjják őt, hogy Csalomár György, hanem úgy, hogy Bereti Károly...

— De ha képviselő volt, — okoskodott Loncsár s egészen elfelejtve, hogy ő most haragszik, hogy ő most a halálos ellenségével áll szemben. De mikor olyan jól esett neki már egyszer valakivel szót váltani. Olyan régen nem beszélt már, csak Judittal, meg Savanyú Ágnessel.

— Dehogyan volt képviselő! — nevetett Kerekes.

— De mikor a képviselők asztalától jött hozzánk ott Pester.

— Az bizony meglehet. Ül ám annál az asztalnál másféle is, nem csak képviselő. De már hogy is hagyták úgy bolonddá tenni magukat, Loncsár uraimék!?

— Hiszen még pénzt is ígért! — pironkodott Loncsár.

— Persze, hogy ígért: úgy teljes a tréfa.

— Hát legalább eljött volna.

— Van is annak eszében, hogy képviselő legyen, — végezte be a tanácskozást Kerekes, felállva a székéről s egyben átnyújtva az újságot Loncsár Andrásnak.

Loncsár átvette a lapot.

— Majd olvassa el otthon, nemzeti uram, — nekem már nem kell, elolvastam. Isten áldja meg, nemzeti uram: látom, hogy erre akar valahová sétálni, hát én majd, mint fiatalabb, visszatérek...

«Micsoda? ki akar térni a pallón Kerekes?» — nézett nagy meglepetéssel Loncsár a fiskális felé. — «Micsoda? egészen felfordult már a világ?»

Loncsár aig tudta összeszedni magát a meghiúsultságtól. Ez már mégis váratlan egy dolog. Hogy őt az ellensége így megtisztelti, mégpedig akkor, mikor a legjobb barátai is elhagyták.

Kerekes már néhány ölnyire ment visszafelé, lesve magában a hatást, a melyet — mint gondolta — előzékenysége okvetetlenül előidézett a nyakas csizmadiában. Loncsár pedig magához térve rövid ideig tartó meglepetéséből, meghiúsultságából, egyszerre megiramodott Kerekes után, utól érte azt s megfogta a kezét.

— Tekintetes fiskális uram! köszönöm a szivességét, nem errefelé akarok én menni... nincs nekem erre semmi dolgom... haza akarok én menni... én fordulok vissza, méltóztassék csak az útját folytatni, a

merre elindult... kérem alássan, semmi szín alatt nem fogadhatom el a szivességet... ne tessék már ellenkezni, no!

De úgy könyörgött mint egy durezás kisasszonynak.

Kerekes engedett a mérhetetlen szives kérésnek s megfordult. Loncsár egészen boldog volt, hogy vissza-kínálhatta és elfogadtathatta a szivességet, udvariaságot s elindult elől.

Míg a pallón haladtak, addig néma maradt mindkettő, de mind a kettő egy gondolatban volt: ugyan mit mondanak az emberek, ha látják, hogy ők ilyen békésen mennek egymás után? S mind a kettő mosolygott rajta magában.

A mint a pallón végig menve az utcára értek, mindkettő érezte, hogy most már valami diskurzust kellene kezdeni, mert így, szótlanság csak nem lehetnek hazáig, pedig egész hazáig együtt kell menniök, mivelhogy egy utcában laknak. A közben egyik a másikra lopva áttekintgetett, hogy ugyan hát komolyan megy-e ez a dolog, vagy csak újabb móka az egész?

Végre is Loncsár uram volt, a ki megszólalt.

Tökéletesen ellágyulván a szive az ügyvédtől álmában sem várt tisztességtudás folytán, egyszerre csak lelkiismeret-furdaást kezdett érezni, a miatt, hogy ő azt a «derék», «joravaló» fiatal embert az ezer forintos okmány elsikkasztásával vádolta. Ezért kellene most engedelmet kérni, de hogy?

A mint egymás mellett haladtak, még egyszer rálopott a szemével a Kerekes arcára s nem látva azon egyebet jóindulatnál, — egyet köhintett s neki vágott a dolognak:

— Tekintetes fő-fiskális úr... igen tisztelt uram-öcsém...

Kerekes megállt és ünnepi poseba vágta magát.

Loncsár szomorúan mosolyodott el:

— Nem dikkció léssen, tisztelt uram-öcsém, csak magán-szólás...

S megint elindultak.

— Restelkedő vagyok, kérem alássan, restelkedő, — kezdte a mondandóját Loncsár kinyögni, miközben önkénytelenül oda nyult a füle tövéhez, mintha valami vakarni valója volna ott; — nagy és kis mértékben restelkedő vagyok...

— No ugyan miért?

Loncsár kételkedve nézett Kerekesre:

— Hm! hát nem tudná, tisztelt uram-öcsém — — tekintetes fiskális úr?

— Fogalmam sincs róla, — adta a tudatlant Kerekes.

— Fogalma sincs... de talán már le is tisztázta a fogalmazást?

— Nem értem, Loncsár bácsi.

— Ej, pedig meg kell azt érteni... meg kell... még ma... még most... hátha még visszavehetné.

— Ugyan mit?

— A panaszát.

— Van is nekem panaszom.

— Hogy ne volna!! Én ellenem csak van panasza... hiszen — rágalmaztam tekintetes uram-öcsémet, — szoritotta ki végre Loncsár uram, de olyan kínos szégyenkezéssel, hogy szinte bele kékült.

— No látja Loncsár bácsi, hogy nincs panaszom, — nevetett Kerekes. — ha nemzetes uram megbánta, hát miért volna még nekem panaszom?

— Igazán? igazán? — kapott az öreg a Kerekes keze után, — jaj! beh derék ember, beh okos ember a tekintetes fiskális úr.

S megállva és mind két kezével tartva Kerekes kezét, sokáig nézett annak jókedvű arczába.

— No, ezt sem vártam volna! Köszönöm, édes uram-öcsém... Ördög vigye azt az ezer forintot.

— De nem engedjük elvinni! megkerítjük mi azt az ezer forintot, ha nemzetes uram úgy akarja.

— Micsoda? — bámult Loncsár — hát...hát mégis tudna róla valamit uram-öcsém?

— Hogyne? hiszen csak voltak tanuk a kontraktus megcsinálásánál?

— Voltak, hiszen voltak.

— No hát; majd csak bizza rám nemzetes uram, hiszen az a mesterségem.

Loncsár nem akarta tovább bolygatni ezt az ügyet. Örült hogy átesett a nehezebb részén. Most inkább azon járt az esze, hogy már közel vannak a házához, hát mit csinálnak most? Mert nagyon szeretné, ha Kerekes megtisztelné az ő szegény házat, — de hát hogy essék az meg? Ha magától bejönne, hej beh jó lenne! De ha majd a kapunál elbúcsúzik, mit mondjon ő neki? Hogy hívja be? Hiszen olyan mérgesen tiltotta ki onnan. Tyűh! most jut eszébe, hogy nemcsak kitiltotta a fiatal embert, hanem még meg is eskettette a szent bibliára, hogy addiglan be nem teszi a lábát a Loncsár-házba, míg ő nem fogja oda hini.

Fatális egy állapot.

Mert hiszen semmi sem könnyebb, mint azt mondani a kapunál hogy: «Kérem alássan, tessék hozzánk egy pillanatra befordulni.» — De mi történik akkor, ha

azt találja felelni, hogy: «Köszöni a megtiszteltetést, hanem az előzmények után nem élhet vele.»

S nem lehetetlen, hogy azt fogja felelni, mert hiszen azóta a Loncsár-ház már nem az, a «ki» volt, — azóta Csarabuly első embere, a vármegye nevetsége, s ilyen fiatal embernek talán derogálna is egy Loncsárral czimborálni... De hátha...hátha — a Judit kedvéért... Hm! a felől sem lehet biztos az ember... Úgy lehet, hogy miután kitiltódott a házból s egészen meg volt szakítva köztük a közlekedés: egyik is, másik is másat gondolt azóta... jaj csak úgy volna a dolog, hogy kijátszották volna az ő éberségét... beh nagy bolondot is tett, mikor úgy elriasztotta ezt az okos, derék, jó fiatal embert.

Pedig egészen kár volt Loncsár uramnak így évödni.

Mikor a kapuhoz értek, Kerekesnek eszébe sem volt búcsúzni, de sőt mintha várta volna, hogy behíjják.

Loncsár se tévovázott sokat, hanem módosan a Kerekes vállát érintette egyik kezével, még módosabban meghajtván magát, s másik kezét a kapu kilincsére téve, szolt:

— Ha meg nem vetné a tekintetes fő-fiskális úr szegény házamat... legyen szerencsém.

S lám ni! Kerekes egy szóval sem vonakodik, csak az udvariasság viszonzásául ő is a Loncsár házára teszi a kezét, ő is meghajtván magát, annak kínálva a belépésnél az elsőséget, a mit Loncsár semmiképp sem fogadhat el, s ő is noszogatja a tenyerével a Kerekes hátát, hogy csak tessék előre menni, úgy hogy olyan helyzetben állnak a kapu előtt, mintha átölelték volna egymást, s ha az egyik kivonja a kezét a másiknak a hóna alatt, hogy ő kerüljön felül a kezével amannak a hátán, hát amaz sem rest és ugyanazt csinálja: valóságos malmozást visznek véghez a karjaikkal.

— Kérem, kérem, — vendégé az elsőség.

— Nem vagyok én itt vendég, — nevet Kerekes.

— No, de mégis...

— Ej, aetas praecedit, — vágja ketté a vitát Kerekes, és Loncsár előtt még mindig olyan tekintély a diák nyelv, hogy annak megadja magát és elindul előre, — szégyenkezve hajtván le a fejét, hogy mit mond majd erre Judit.

Kerekes pedig, a mint a kaput bezárta maga után, nyomon követte Loncsárt, s az a tréfa jutott eszébe, hogy lekapta a puskát a válláról s azt «készlenét»-be helyezve a kezében: mint egy zsandár, úgy kísérté végig Loncsárt az udvaron.

A kapu-nyílás zajára Judit kifutott a házból a tornácra s előbb úgy meg volt lepelve, hogy szinte elhalványult, de aztán látva azt a komikus jelenetet,

hogy a megszentyolodott öreget nyalka tempóban, katonás magatartással kíséri a puskájával Kerekes, összecsapta a kezét és elkaczagta magát.

Loncsár széllyel nézett, hogy mi az? meglátta Kerekest a puskával, — ő is elmosolyodott, sőt nagyon jót nevetett rá, mikor Kerekes katonásan megállt Judit előtt, összevágta a bokáját, puskájával tisztelgett és rapportált:

— Jelentem alássan, egy delinquentst hoztam. (Vége köv.)

CSAK TESSÉK.

— Barátom, át szabad erre menni?

— Csak tessék, egész bátorsággal, úgy is marhával fogjuk letiportatni a földhányást.

CZIGÁNY KIFOGÁS.

Subát lopott a cigány a párkányi vásáron, s ezzel ill a berek, nád a kert! haza. Alig ér háza elé a cigány negyedben, visszapillant s látja jönni a bírót, zsandárt és a károsultat. Uccezu neki, kinyitja az ajtót, bedobja a viskóba a subát, maga pedig levágja magát s alvást szinlel.

— No, Sárközi, subát loptunk, subát? liba után suba?

— In lopni, nagyságos bíró úr? vákuljak meg, ne láthassam még soha — azs istent a semem világával, ha innen egy lipist is el voltam.

— Hisz ott a suba, cigány, a viskóba!

— No, verje meg a devla ast is, a ki oda tette, sáradjon el az idvessige, ha nem az — ellensigem dobta be az ajtón, mikor álmodozstám.

BÜSZKESÉC.

— Kit gyászolsz?

— Atyámat.

— Hát meghalt? — mikor halt meg?

— Épen az nap, mikor Vilmos császár, — mondja büszkén.

SIKERÜLT GYÓGYÍTÁS.

János gazda szeretett a pohár fenekére tekinteni.

Minden módot megkísérlettek szomszédjai, hogy kigyógyítsák e nyavalyájából, de eredmény nélkül.

Végre egy híres orvoshoz fordultak, a ki azután ki is kurálta.

Egy alkalommal, midőn János gazda ismét megfeledkezett s annyira becsipett, hogy nem tudta magáról, hogy: fiu-e vagy lány, hazamenet beesett az utszéli árokba.

Szomszédjai az orvos rendelétére lepedőbe tették s úgy vitték haza. Otthon az orvos zsindelybe szoritotta lábát, s midőn másnap kijózanodott, ámulva nézett lábára s a mellette álló orvosra.

Kérdésére, hogy mit jelentsen ez? sajnálkozva adta az orvos tudtára, hogy mily szerencsétlenül járt ő tegnap. — Részségében a lábát kitorste

Három hónapig nyomta az ágyat János gazda, midőn végre az orvos gyógyultnak nyilvánította, s meg engedte neki a felkelést.

Csak látni kellett volna, mily óvatosan lépett lábára, s mily szigoruan megtartotta szavát, hogy többé szeszes italt nem vesz a szájába.

Midőn 2—3 év mulva látták szomszédjai, hogy János gazda kiállotta a próbát, s többé nem fog régi hibájába visszaesni: akkor vallották be neki, hogy ő sohasem törte ki a lábát, s az egész csak fogás volt. János gazda csak most mert lépni betegnek vélt lábára.

KUTYA-KÚRA.

X. grófnének volt két kedvence, két kihizlalt pincsi. A két finnyás öleb egyszer csak elvesztette az étvágyát, se kávéhoz, se pecsenyéhez nem nyultak már 24 óra óta. Az öreg dáma tanács után futkos, míg végre akad ember, a ki a gypmestert ajánlotta a grófnének, mint legcompetensebb szakembert. Az is vette gyógykezelés alá a két ebet, — miután a grófnétől tetemes összeg pénz lett megajánlva, ha egészségesen szállítja őket vissza. Lelkére kötötte azonban, hogy szépen bánjon velük, — nem mulasztotta el oda adni a bársony vánkosoikat, melyen heverni szoktak.

A mint a gypmester haza ér, rá parancsol az inasára, hogy zárja a két kutyát az üres disznóólba, aztán a váluba vessen eléjük két vadalmát. — Reggel kérdi az inastól, hogy megették az almát? Dehogy ették, válaszol az inas. — Akkor tégy oda még kettőt. — Másnap újra kérdi az inast. A felelet ugyan az. — No csak tégy oda még kettőt az almából, parancsolja a májszter. Harmadnapra ismét megszorítottja az almák számát. De bezzeg negyedik nap már jelenti az inas, hogy csak két alma van a váluban, a többit meg ették. — Nem kell nekik többet adni, lett kiadva a parancsolat. S habár reggelre ezt is megették, még sem kaptak többet két egész nap. Így szállította őket haza, kárcsun, jóegészségben. A grófné pedig végtelen hálalkodás között fizette le a gyógyítás díját.

OLCSÓN JUTOTT HOZZÁ.

A vásáron egy nem épen kicsit halló úr, egy csinos virágvázát nézeget.

— Mi az ára eunek a vázának?

— Önnek két forintért od'adom.

— Hét forint? — az egy kicsit sok. Tudja mit? adja ide öt forintért.

— Na, isten neki, önnek úgyis od'adom!

VADÁSZOK.

I. vadász: No, nyúl, ird meg a testamentumodat!

II. vadász: Lásd, hogy szót fogadott: szalad a közjegyzőhöz

MINDENNEK VAN OKA-FOKA.

297

I. úr: Nézd csak: az a menyecske a hányszor elmegy a fogorvos előtt, mindig mosolyog... vajjon mit jelent az?

II. úr: Nagyon egyszerű: a fogorvos bizonyosan hitelbe csinált neki ál-fogakat, s most mindig mutogatja a menyecske, hogy még nem tette zálogba.

MI A KELLEMETLEN HELYZET?

Ha valakit meghínak ebédre: — ez magában véve nem volna a legrosszabb pozíció, ha a háziúr nem épen akkor fejezné be levelét, mikor X. úr belép, ki előzekényen oda ugrik, hogy azt behintse porzóval, de a porzótartó helyett a tintás üveget kapja fel s azt önti reá. Midőn csalódását észre veszi, gyorsan előrántja fehér kendőjét, azzal itatja fel a folyadékot; — szerencsére ebédhez hívják, hol a sok bókozás közben kiüti a szolga kezéből a pástétomot. Zavarában szék után kap, de arra a székre a házikisasszony akar leülni s így melléje a földre esik.

Végre a kinos helyzetből a háziasszony menti ki, jelentvén, hogy tálalva van.

X. úr helyet foglal s szalvétát akar kötni maga elé, de a helyett az abrosz sarkát csomózta nyaka köré.

Izzadságát letörlendő, előhúzza zsebkendőjét s végig simítja arcát, megfélekedzvéen róla, hogy az csupa merő tinta.

Az asztaltársaság hahotája figyelmezteti ezen újabb ballépésére. Gyorsan felugrik, hogy megmossa magát, de most meg a magához kötött abrosszal vele rántja az összes terítéket. — Azután mondja még valaki, hogy ez nem kellemetlen helyzet! — D—r E—l.

NINCS RÁ OKA.

Bankár: (Váratlanul belép az irodába. Az egyedül ott levő tanoncz gyorsan elszalad a Wertheim-szekrénytől, s leül az íróasztalához.) Mit szolodsz el onnan úgy, mint edj baland, hiszen nem vadj te még pénztárnok?

NEM ISMER AZ ÚTRA.

— Hm, hm!.... egyáltalában nem tudom magam tájékozni, hogy jó úton vagyok-e hazafelé, mert még egyszer sem buktam el...

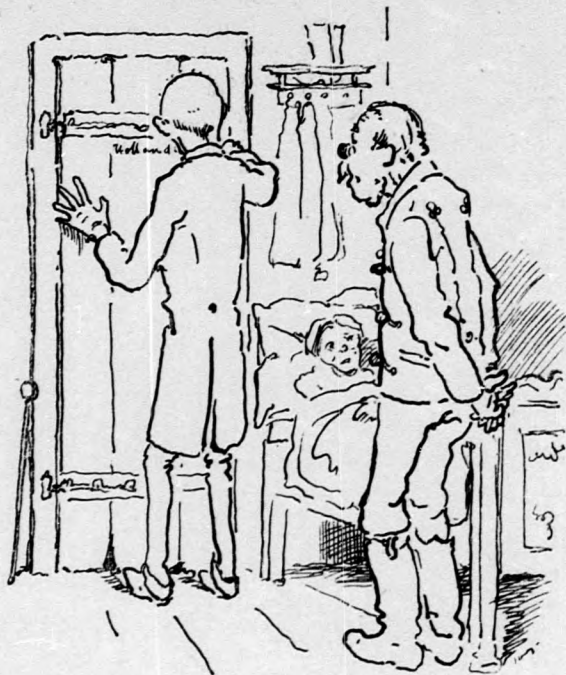
CZIGÁNY FLEGMA.

Hosszú sorban ment el az ezred az országúton, éien az ezredessel, ki büszkén tánczoltatja lovát, a mint egy cigány karavánnal találkoznak. Az elesigázott gebe, keresztübe húzta az úton a rajkóval rakott kocsit, nem bírtak tovább indulni akkorra, mire az ezredes oda ér.

— Melyik ménesből való a lovad, cigány? mindjárt rádól a katenáimra.

— A csásári minesbil kaptam ajándékba, méltóságos úr, kezsit, lábát csókolom.

MÉGIS ELIGAZODTAK.

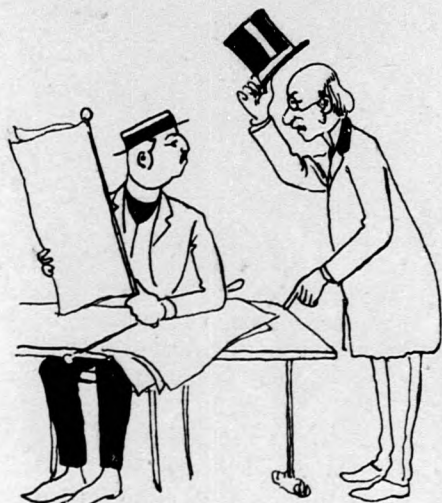
Nem volt papiros a paraszt-háznál, hát az orvos a «hollandi teát», hogy el ne felejtsek, felírta krétával az ajtóra.

De minthogy az atyafiak nem tudtak olvasni, hát úgy segített a dolgon a pater familias, hogy magával vitte az «írást» a patikába:

«Ezt adjék két parasér e!»

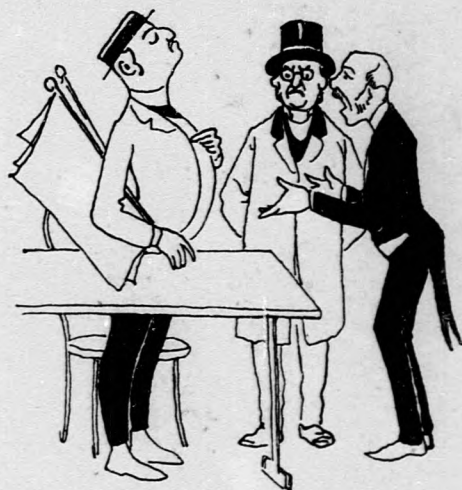
KÁVÉHÁZI JELENET.

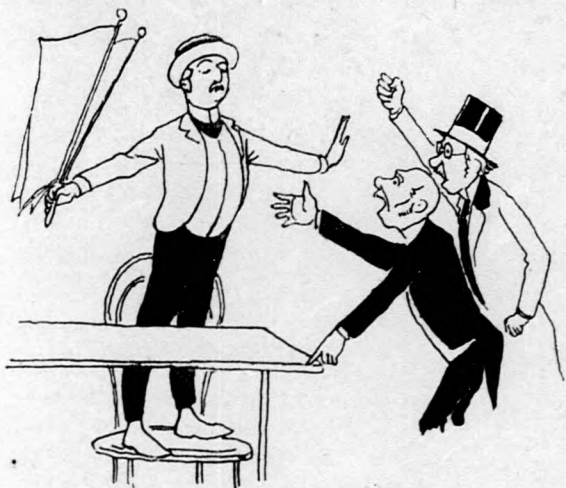
«Szabad kérem az újságot?»

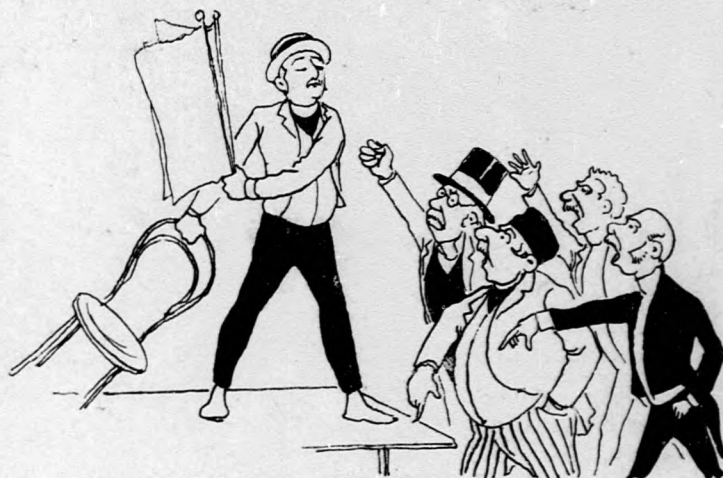
— «Sajnálom, — nem adhatom!»

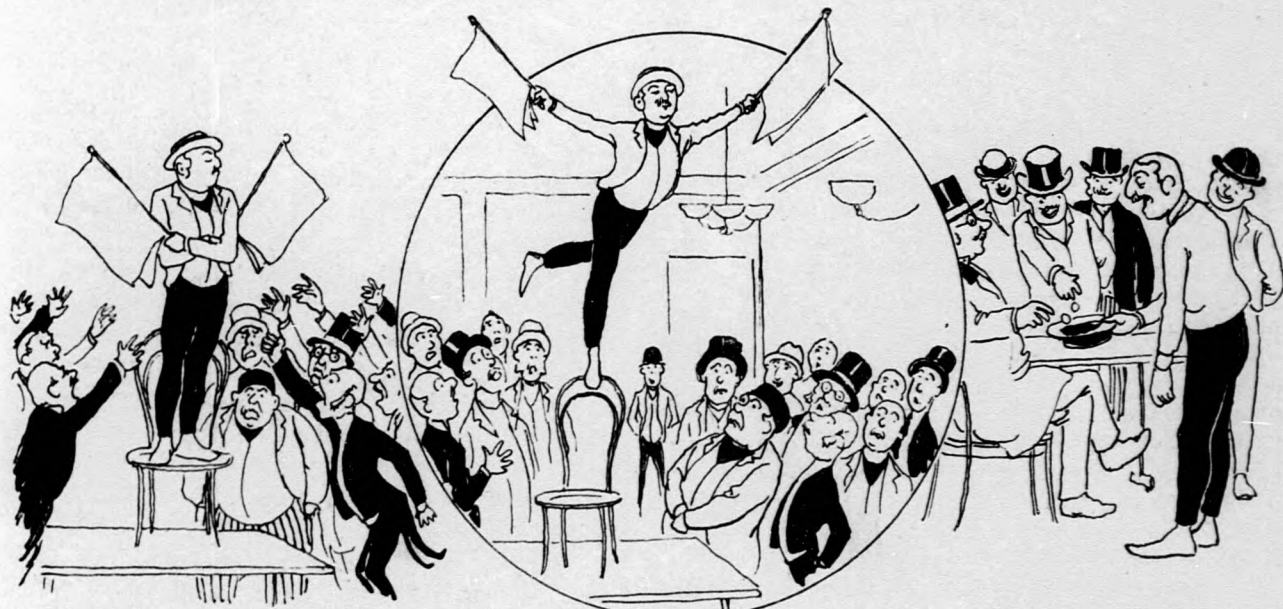
«Hát a Herkópiáterednek! Egy pincér csak nem fog nekem parancsolni.»

«Kénytelenek leszünk erőszakkal folyomadni.»

«Tessék »

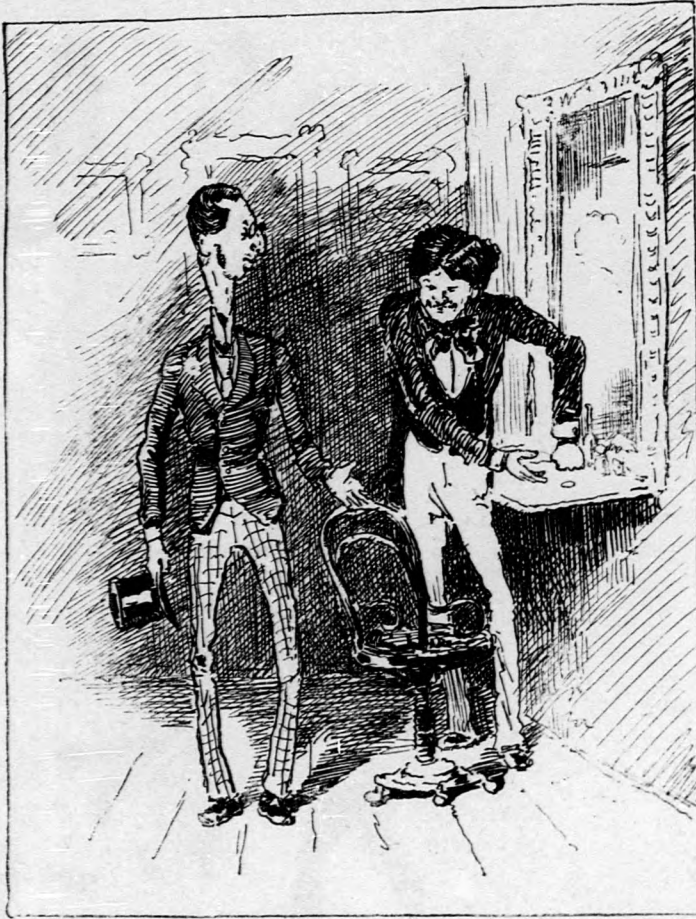

«Ha az egész kávéház jön is!»

«Most már csak azért sem!»

«Kérem uraim: hiszen én a cirkuszbéli gimnasztikus vagyok!»

«WIENER SCHNITT.»

Beállit egy gavallér a borbélyhoz s büszkén odaszól: «Wiener schnitt». A borbély elvégzi a nyírást, a miért a dandy tiz krajczárt dob az asztalra. — Bocsánat — jegyzi meg a borbély — tiz krajczárért «pester schnitt»-et is csak soroksári divat szerint csinálunk.

HA!

Egy bécsi börziáner, ki a semmiből többször milliómossá tett játék szerencseje, a mennyiszter csak felelőse megengedte magát csókolni, mindenkor egy ropogós százast nyemott annak markába. Végre, hogy be következett a szomru emlékezetü «krach», többekkel együtt elsöpörte a mi zsidó börziánerünket is, vissza esett a semmiségbe, honnan felvergődött volt. Kétségbeesve megy haza szállására, elmondja nevének, hogy most már ismét olyan szegények, mint mikor tiz év előtt össze kerültek. — Csok ne bosoljál magadat Möriczkhám! Von nekem budapesti kibirály otczában egy khét emeletes nagy ház! — Vigasztalja őt neje. — Ne tréfálj Siki! hol vetted volna te osz a khét emeletes nagy házt? — Hát már te nem is emlékezel azokra a széph száz forinithos bankókra, mikhet nekem ajándékoztál. Láthod! láthod Möriczkhám, csakh ne lettél volna te olyan «lostha ketyha» a csókolózásban, masth már az egész kibirály otcza a mienk lehetne.

ÉDES FÁJDALOM.

Azt mondják, hogy: a sóhajtól
Könnyebbül a bánat. —
Lánykám, akkor nem sóhajtok
Én többé utánad.

Hermann Lipót.

A HARANG.

Gyűlöre szól a vén harang
Csengő-bongó hangja.
Hallatán, mint szegény bünös,
Úgy szállok magamba.

Édes-bús merengés, fájón
Üti meg lelkemet.
Oh, mért nem e harang az, mely
Adósságot fizet?!...

Hermann Lipót.

SZERELEM.

Szép rózsafa a szerelem, —
Van rózsája — tövise.
Rózsa fárul őszre lehull,
De a tövis — sohase!

Hermann Lipót.

FÜZFÁ-POÉTÁHOZ.

Ütemet tart megszámlálva
Azt hiszed, hogy költesz. Ej!
Van versednek elég lába,
De hiányzik ám a fej!

G—ff.

LÁM, LÁM!

Egy kis városkában két szabó lakik. Rosszul megy az egyik üzlete is, a másiké is. Egy jószívü úr megkönyörül rajtok, de mindkettőn segíteni akar, hát úgy tesz, hogy az egyik fiának az egyiknél, a másik fiának a másik szabónál csináltat ruhát.

Úgy veszi azonban észre, hogy az egyik szabó mindig több posztót számít fel, mint a másik, holott az úrnak a két fia tökéletesen egyforma nagyságú, hiszen ikrek.

— Hallja-e, Kecskési uram, — szólítja meg végre az úr azt, a melyik mindig több posztót számít fel, — hogy van az, hogy maga mindig több szövetet számít fel, mint a másik szabó, Mekegi, — hiszen az én két fiam tökéletesen egyforma nagyságú.

— Hja, — felel bús, szórakozott mosolygással Kecskési, — nem ott van a hiba, kérem alássan, hanem ott, hogy az én fiam nagyobb, mint a Mekegié.

DIVAT.

Divat parancsol, divat az úr,
Divat szerint zeng a troubadour,
Divat szerint megy a tudomány,
Jár a közönség kedve után,
S ha van még, ki a divatot
Ma semmibe sem veszi,
Az bizonyára vagy bolond,
Vagy — *divatból teszi.*

G—ff.

VADÁSZ NYELVEN.

Úgy bizony komám! A malomból haza jövet, alig értem be a «Berek» erdőbe, legalább is száz farkas vett körül...

— Hohó koma! hohó! Egész vármegyében sincsen száz farkas!

— No már én 'iszen nem olvashattam meg, de már legkevesebb 50 csak lehetett, — elővettem aztán az aczélt meg a tüzköt...

— Mielőtt odább beszélne kalandját koma, ugyan nem engedne még ebből az ötvenből is valamit?...

— No! hiszen komám! Szó, a mi szó, én a farkasok számát bizonyynyal nem mondhatom meg, de hogy valami volt, abból engem ugye! nem engedek komám, mert igen mozgott a bokor.

BÓK.

- Nem unatkozik nagysád falun?
- Nem én.
- Van tehene talán?
- Igen is van.
- No akkor értem!

NE NEKED.

Egy vasúti hivatalnok haza akar utazni; szabadjegyet kér.

Az igazgató azt mondja neki:

— Nézze csak barátom: ha — tegyük fel — ön egy gépgyárosnál könyvelő vagy egyéb hivatalnok, hát azt fogja ön kérni, ha eszébe jut hazautazni, hogy a főnöke fogasson be és vigye haza önt ingyen?

— Nem én, kérem — felel a hivatalnok, — hanem ha a főnököm fogatja épen arra felé menne, a merre nekem is útam van s ő engemet csak pénzért venne fel a kocsijára, hát azt mondanám neki, hogy — piszkos fráter.

VASPARIPÁK VILÁGÁBÓL.

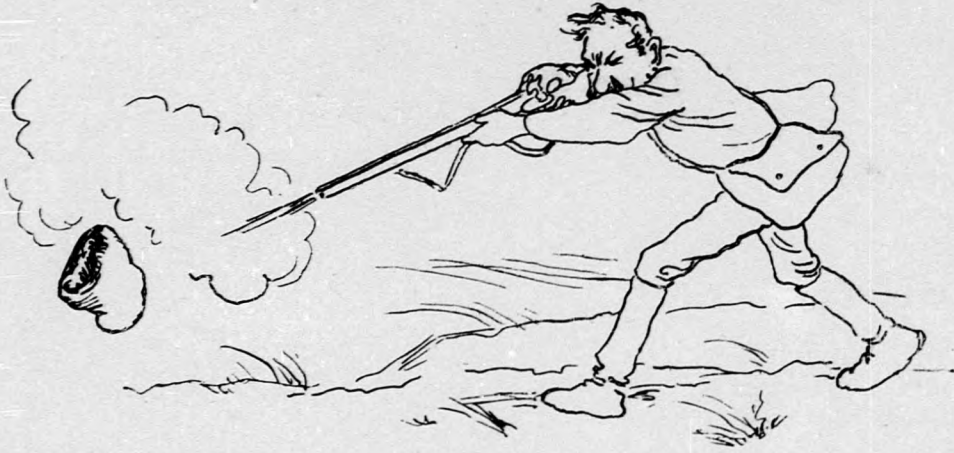
— Mi történt itt, komám?

— Tudja a feki! úgy nézem, hogy megbokrosodott annak az úrnak a paripája.

DIÁKUL.

Mint gimnásiumot végzett fiatal ember érkezett az apai házhoz, egy vagyonos paraszt embernek a fia. Az apa tudni akarta, ha nem hiába költötte-e rá azt a tömérdek pénzt, és ha valóban megtanulta-e jól azt a deák nyelvet. A gazdasági eszközök neveit mint: gerendely, lánczos tézsla, lapos vas, csoroszlya, ösztöke, nyújtó, nyomórúd, — sorra meg kellett nevezni diákul. Fennakadás nélkül megfelelt a fiu minden kérdésre, a mi deák szó csak eszébe jutott, elmondotta, hiszen jól tudta, hogy az ő örege egy kukkot se ért deákul. Kezdték már kifogni a deák szavakból, midőn az öreg azt kérdi tőle: «hát a cséphadarónak meg tudná-e mondani a deák nevét?» — Hypotenusa, felel a fiu. — No fiam ezzel bebizonyítottad előttem, hogy tudsz deákul, mert csakugyan, mikor ötödmagammal csépelek, ugyancsak hajtogatja a csép is: «Hip-po-te-nu-za — Hip-po-te-nu-za.»

GÁCSÉR PISTA ÉLMÉNYEIBŐL.

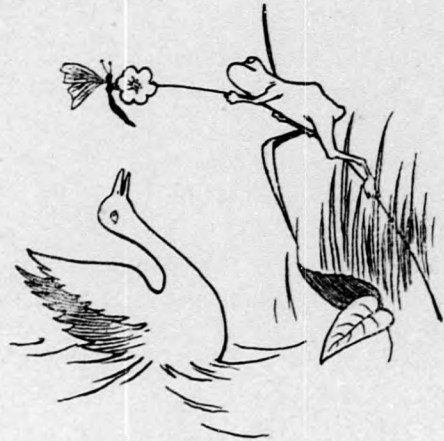

«A multkor, hogy vadászni vagyok, egyszer csak lekapja a szél a sapkámot s a sapka elkezd vészettül szaladni; megijedtem, hogy sohse látom többet; de szerencsére észbe kaptam s — lelöttem.»

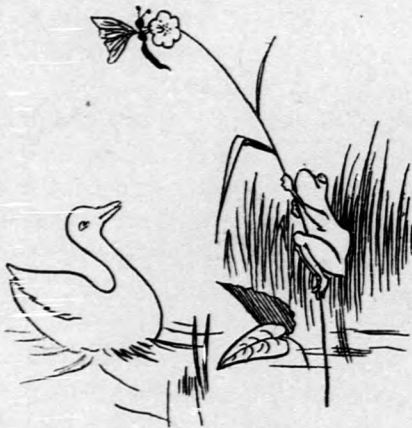
FALÁNK BÉKA BALLADÁJA.

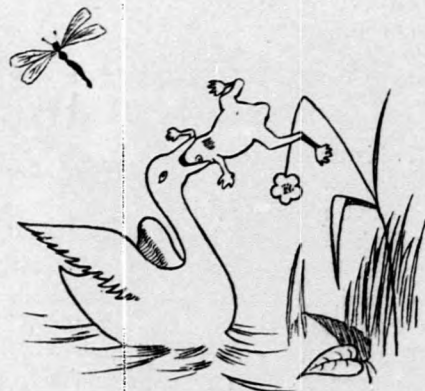
1.

3.

2.

4.

Az Adria-biztosító-társulat május 30-án tartotta Triesztben rendes évi közgyűlését, melyben az 1887. évi zárszámlákat és zárszámadási jelentéseket terjesztették elő. Az utóbbiakból a következő adatokat közölik: Életbiztosítás: Az 1887. évben kötött biztosítások 9.657,496 frt tőke és 33,037 frt járadék-összegre rugtak. — A biztosítási állomány az év végével 45.555,050 frt tőke és 120,803 frt járadék összegre rugott; gyarapodott e szerint a tőkebiztosítás 3.750,286 frttal, a járadék-biztosítás 28,717 frttal. A díjbevétel 2.082,231 forintot tett, a tavalyit tehát 326,247 frttal haladta meg. Halál- és életesre kötött biztosítások után 831,815 frt fizettetett ki, ezenkívül tisztán 223,206 frt rezerváltott. A díjtartalék 9.045,103 frtot tesz, a tavalyihoz képest ennél-fogva 887,887 frtnyi emelkedést mutat fel. Az életbiztosítási osztály, a nyereményosztalékkal biztosítottakra eső illetmény levonása után, 101,326 frt 46 kr nyereséget mutat fel. — Elemi (tűz, szállítási és jégbiztosítás.) A tüzbiztosítási üzlet 1887. évben a felette gyakori és nagymérvű tüzesetek következtében jelentékeny veszteséget okozott; ellenben a jégosztály a mondott évben szerény haszonnal végződött. A díjbevétel az elemi biztosítási ágakban 8.015,810 frtra rugott; visszabiztosításokért 3.280,539 forint adatott ki. A károk 5,939,822 forintba kerültek, ebből 2.324,105 forint a visszabiztosításokra hármlott. Ezenkívül függő károokra tisztán 211,296 frtot kellett rezerválni. A díjtartalék a társulat saját számlájára nézve 1.477,012 frtot a tűz, — és 10,829

a szállítványi biztosítási ágban. A jégbiztosítási 450,000 forint külön tartalék változatlanul maradt. Az időleges díjak tárczája 18.606,845 frtra emelkedett. A társulat részéről fennállása óta eszközölt kártérítések kerettségében 141 millió forintot tesznek. Az összmérleg 292,391 frt 8 kr nyereséggel záródik, ebből az alapszabályszerinti javadalmazások és további 10,000 frt levonása után, mely összegben a társulat 50 évi fennállása alkalmából a hivatalnokok takaréka és ellátási pénztára részesített — részvényenkinti 52 frt osztalék határozatott el. A társulat 1887. december végével (a négy milliót tevő részvénytőkén kívül, melyre 1.600,000 frt készpénz fizettetett be) közel 11½ millió forintnyi tartalékkal bír, s pedig: Tiszta díjtartaléka az életbiztosítási osztálynak: 8.093,463 frt; tiszta díjtartaléka a tüzbiztosítási osztálynak: 1.477,010 frt; tiszta díjtartaléka a szállítványi osztálynak: 10,829 forint; külön tartaléka a jégbiztosítási osztálynak: 450,000 frt; értékpapírok áringadozásának tartaléka: 70.863 frt (ennyire csökkent az értékpapírok december 31-én való alacsony ára következtében, a közben azonban ismét kerek 120,000 frtra emelkedett); külön-nyereség tartaléka az életbiztosítási osztálynak: 250,000 frt; általános nyereség tartalékalap: 1.063,378 frt. Az igazgatóságha Mörpurgo Markó bárót az osztrák-magyar Lloyd elnökét ismét beválasztották; számvizsgálókká ismét megválasztották Afenduli Györgyöt és Pojai Alberti grótot.

Szakállnövesztésre az egyetlen, legbíjtosabb és legszilárdabb szer

Bosse Pál EREDETI MUSTACHES-BALZSAMJA.

A siker biztosítva 4—6 hét alatt. A bőrrre teljesen ártalmatlan Bizo nyitványok többé ne hozatnak nyilvánosságra. Szállítás titkoltatás mellett, utárvétel is. Egy szelence jrt 1.80. Kapható Budapesten: Dr. Budai Emil, városi gysz. a Szt. Háromság-hoz, Városházter. Bécsben: Weis J. gyógyszerárban a szerezcsenhez Tuschlauben. 2 szám

Hazánk legkedveltebb szénsavdús

SAVANYUVIZE

A MOHAI

FORRÁS

ÁGNES

Ő fensége József főherczeg és ő felsége Milán szerb király

asztalán rendes italul szolgál.

Kitűnő szolgálatot tesz az emésztési zavaroknál.

Legjobb asztali és üdítő ital.

Borral használva kiterjedt kedveltségnek örvend.

Évi szállítás 2 millió palaczk.

Orsz. főraktár m. kir. és szerb

Budapest: **Édeskuty L.**, kir. udv. szállító

Ugyanint kapható minden gyógyszerárban, fűszerkereskedésben és vendéglőben.

“SIESTA!” Egy nagyon kényelmes szép nagy karosszék megtartóssabb, bármily színű amerikai bőrből, 9 frtért kapható Budapesten, Borotya-utca 8. szám alatt.

ARNSTEIN ADOLF, kárpitos.

Raktár kész kárpitbutorokban.

→ Vidéki megrendelések pontosan eszközöltetnek. ←

A Gleichenberg

melletti

János-forrás

a legjobb, legtisztább és

legolcsóbb szénsavdús savanyúvíz,

mely borral vagy gyümölcs- szörppel vegyítve

kitűnő üdítő italt nyújt.

A légzési szervek és a gyomorhurutainál ugyszinte hólyagbajoknál a legjobb sikerrel használtatik. Kapható minden fűszerkereskedésben és vendéglőben. Magyarorsz. főraktár:

Schleinz Károly és társainál 5763

BUDAPEST, VIII., Stáció-utca 47. szám.

A legnagyobb kocsiraktár Magyarországon.

Pár száz új kocsi, valamint halottas kocsik, a leggyorsabbtól a legdiszesebbig igen kedvező feltételű részletes elvételű eladók. A kocsik szilárdságáért, a gyár felelősséget vállal. Képes árjegyzék kívánatra ingyen és bérmentve. 6234

BOGDÁN JÓZSEF, kocsigyár Budapest, IX., páva-utca 10. szám.

Brünni szöveteket

egy elegáns
tavaszi vagy nyári öltönyre
3 10 méter azaz 4 bécsi rőf szel-
vényekben.

frt 4.80 ig-n finom
frt 7.75 legfinomabb
frt 10.50 legeslegfin.

valódi gypajukból,
valamint felöltő-szövetek, sima és
selyemmel átszött kamgarn, czér-
názott mosószövetek uri- és fi-
öltönyökre, méterje 55 kr., egyszerű
szélességű, szétküld **utánvétellel**
a szolid és reel czégnék elismert
SIEGEL-IMHOF
finom posztógyári rakárára
BRÜNNBEN.

Nyilatkozat: Minden szelvény
hosszúsága 3 10 mtr és 133 ctm
szélességű, tehát egy tökéletes-
uri öltönyre elegendő. Ezen czg is-
mert szoliditása kezeskedik a ról,
hogy mintaszerint választott ri-
nőségű é szinű árúk szállíttatnak.
Ezen szövetek cizsá árúk és szép
kiállításuk miatt elsőrendűek és
minden más gyártmány felett,
előnyben részesülnek. Kívánatra
a fenti raktár bárkinek **mintá-
kat ingyen és bérmentve**
küld. 5575

Németül tanulóknak

legalkalmasb kézikönyvül ajánl-
ható: **Német nyelvtan** ma-
gyarok számára. **Ahn F.** hires,
könnyű rendszere után írta Nagy
Lajos. (Ára 80 kr., mely bélye-
gekben is beküldhető.) E könyv
rendkívüli előnye, hogy az egyet-
len nyelvtan, melyben a német
szavak is magyar betűkkel nyo-
matvák. — Kapható a PALLAS
könyvkiadóhivatalában, Budapest.

HIRDETÉSEK

az Üstökös részére felvételnek kiadóhivatalunkban

BUDAPESTEN

Kecskeméti utca 6. sz. alatt.

BARNA FOGORVOS

Budapest, Váci-utca 24. szám.

Készít egyes fogakat, fogsorokat és plom-
bokat, jótállás mellett; árak mérsékeltek.

LEGUJABB TALÁLTMÁNY!

Várady Béla szabadalma

Budapesten, Kis hid-utca 9. szám.

Az összes államokban szabadalm. gomblyuknélküli

FÉRFI-INGEK

A gombok kellemetlen nyomása a mellre, az ing-
ek szétnyílása által okozott gyakori meghülések
teljesen el vannak kerülve. Az ingek tartóssága
tisztesen emelve. — Kitünő, kényelmes és tar-
tós! Legezészerűbb bálí ing! Készíthető minden
alaku gallérral s anélkül. Pár hó alatt több mint
70000 drb lett üzletben rendelve és eladva. —
A gyártás kizárólagos joga törvényesen nekem
van biztosítva, mint szabadalom-tulajdonosnak
és föltalálónak. Minden utánzás törvényesen tilos.
Kívánatra az ing teljes leírását és rajzát bérmentve
postafordultával küldöm. Vidéki megrendeléseknél
csupán a nyaklösség ctm. szerinti közlése kéreik.

Árak 2 forint 50 krtól feljebb.

Általánosan elismert előnyöknél fogva — aránylag
rövid idő alatt — immár országszerzte meghono-
sultak és a lakosság minden rétegében a legkedvezőbb fo-
gadtatásban részesültek. Azon tisztelt kereskedő urak, kik
szab. férfingeimet eladni, vagy azokat önönmaguk elkészí-
teni óhajtják, közvetlenül hozzám fordulni sziveskedjenek.
Ezen ingek itt **Budapesten csakis nálam, kis hid-utca**
üzletemben, s vidéken pedig az általam **egyedárusággal**
megbízott következő czégeknel kaphatók: **Nagyváradon:**
Beczky Lajos, **Szombathelyen:** Dukasz Samu, **Szegeden:**
Krausz és Popper, **Szatmáron:** Paskuj Imre, **Aradon** Rosenberg és Klein,
Pozsonyban: Seifert József, **Kassán:** D. Strausz, **Eszéken:** Miskolczy
Miksa fiai, **Temesvárt:** Koch Ármin, **Debreczenben:** Schwarz M. Benő,
Kis Várdán: Grünwald Soma, **Zilahon:** Lengyel Antal uraknál és külföldön
Hamburgban: Heinrich Kolbe, **Graz:** A. Szeiszter & E. Niemann.

6355

Kiváló tisztelettel

Várady Béla, IV., Kis hid-utca 9. szám.

MATTONI-FÉLE

GISSHÜBLER

legtisztább égvényes

SAVANYU-KÚT

legjobb asztali- és üdítő ital,
kitünő hatásának bizonyult köhögésnél,
gégebajoknál, gyomor- és hólyaghu-
rutnál.

Mattoni Henrik, Karlsbad és Budapest.